

Així és la vida dels joves a la comunitat de Taizé

La comunitat de Taizé (França), fundada durant la Segona Guerra Mundial, ha esdevingut amb els anys un gran centre de pelegrinatge per a cristians de tot el món. Aquest reportatge explica com és la vida dels joves que s'hi troben, amb imatges de la vida quotidiana: <http://player.vimeo.com/video/10603665>.

La cita de la setmana

"Hi ha sempre, en alguna part, algú que se'ns assembla"

Maram al-Masri

EL PLAER DE LA LECTURA
Quan llegim, els testimonis de fa milers d'anys cohabitaven amb nosaltres. GETTY IMAGES

Los judíos y las palabras es dividida en quatre capítols per anar al centre dels tòpics més desinformatats, ocupar-los pacíficament i dotar-los de reflexió conjunta. Ho fan amb la reivindicació d'aquesta continuïtat de la paraula per sobre de la línia sanguínia, fins i tot de les creences, on per ells Déu és una més d'aquestes paraules que comparteixen i, com a declarats jueus ateus, la religió és un gran invent humà i, com a tal, no és ni falsat ni engany: "Les sagrades escriptures i la seva progènie textual són un llegat de grandesa humana col·lectiva. I és així perquè tenim el privilegi

d'una nova perspectiva d'astorament. Precisament la lectura crítica, selectiva i amb criteri, la lectura moderna i laica, és capaç de generar una sensació d'esglai. No tot ens agrada, però trobem tant de vertader, bo i perspicax en determinades parts de la biblioteca de llibres jueus, que podem proclamar haver substituït la fe per l'astorament", ens diuen el pare novel·lista i la filla historiadora, que veuen com en moltes societats el simple fet de titllar aquest llegat com a religió es margina i la mateixa religió se l'apropia, un fet que provoca una "lamentable pèrdua cultural".

Aquesta primera part dóna pas al capítol, imprescindible, titulat *Les dones amb veu*, que no busca actituds majoritàries en els textos de la biblioteca jueva (que en general són plens de silencis i marginació de les dones) sinó "fils significatius" que trenquen amb els arguments misògins que encara ara alguns sectors defensen. Els altres dos capítols tracten de la noció del temps i la intemporalitat i d'una qüestió fonamental en tota indagació sobre la identitat: la relació entre individu i comunitat. El seu epíleg, inclusiu, continua amb aquest trencament de murs: "Text i individualitat, humor i polèmica, dones amb veu i nens amb preguntes: ¿no són tot això manifestacions de qualsevol existència humana, presents en qualsevol lloc poblat per persones, per poc que se'ls permeti?"

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous.
I la setmana que ve:
El misticisme senegalès arrela a Catalunya

Caminar entre els arbres

Opinió

JOSEP GORDI

ESCRITOR I PROFESSOR DE GEOGRAFIA
(UNIVERSITAT DE GIRONA)

Ara és un dels millors moments de l'any per endinsar-se en un bosc. Aquesta vegada proveu de fer-ho amb una altra mentalitat. Talment com si fóssiu dins d'un conte de Clive Staples Lewis i obríssiu l'armari de les golfes ple de vells abrics i tot separant-los amb les mans aconseguíssiu traspasar-los i entréssiu en un nou món.

Aneu al bosc deixant de costat la ciència i els prejudicis i, evidentment, obrint tots els vostres sentits. Passejar sota els arbres us pot permetre fer una lectura correcta d'un mateix i de la societat on viu. Senzillament perquè el sostre vegetal que us acull us facilita un retorn al veritable lloc que ocupeu dins l'univers natural. A la vegada, el bosc se us ofereix

Passejades

El bosc us ofereix un espai on recuperar els vostres orígens, on els arbres caiguts són un símbol de la vida, plena de llargues caminades

com un espai on recuperar els vostres propis orígens, on els arbres caiguts, monumentals, dominats, esvelts, així com els múltiples camins que hi apareixen són un conjunt de clars símbols de la vida, plena de llargues caminades, d'anar endavant i enrere, de comparacions, de competicions, de perdre's, d'equivocar-se.

No es tracta d'anar-se a refugiar en els arbres com fa el baró rampant de Calvino, per fugir de la societat o per mirar-la des de dalt, sinó que cal que hi aneu amb un llibre, amb amics, o solitàriament. D'aquesta manera, de ben segur que l'atmosfera de la vida forestal estimularà els vostres sentits i deixareu enrere la por als sons enigmàtics, a la foscor, a l'ombra...

Per tant aneu al bosc simplement a caminar amb la humilitat pròpia del pelegrí, a llegir o sentir històries de fades, de gorges, de gorgs negres, de versos com els escrits per Guerau de Liost: "Mirant el bosc amb persistència / m'esdevé el temps eternitat / i se'm transforma l'existència / en un llarg somni improvisat".

El bosc sempre us acollirà amb els braços oberts i us farà aprendre no només els noms i les característiques de les plantes i animals que teniu a dreta i esquerra, sinó també el just valor d'un mateix i del que us envolta. —